

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupená JUDr. Josefem Vašulkou, advokátem se sídlem Sadová 1, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2006, č.j. JMK 15527/2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2006, č. j. 41 Cad 87/2006 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 1. 3. 2006, č.j. JMK 15527/2006, sp.zn. S-JMK 15527/2006/OSV-Kr. Žalovaný jím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 12. 2005, č.j. MUHO 111107/2005 OSVZ/2/05, jímž byla žalobkyni uložena povinnost vrátit částku 147 869 Kč jako neprávem vyplacenou dávku sociální péče podle ust. § 107 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), a podle ust. § 59

odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 71/1967 Sb.“), a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud vycházel při posouzení věci z následujícího skutkového stavu:

Dne 22. 11. 2001 žalobkyně podala u Městského úřadu Hodonín, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, žádost o poskytnutí opakované dávky sociální péče. V čestném prohlášení, jako součásti předmětné žádosti o dávku, uvedla na otázku, zda má vystaven živnostenský list, odpověď „ne“. Opětovnou žádost o poskytnutí opakované dávky sociální péče žalobkyně podala dne 2. 1. 2002, přičemž znovu v čestném prohlášení uvedla, že nemá živnostenský list.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 1. 2002 byla stěžovatelce přiznána dávka sociální péče formou opakovaného peněžitého příspěvku od 1. 1. 2002 ve výši 1230 Kč měsíčně, poté několikrát měněna a vyplácena v různých výších až do října roku 2005.

Městský úřad Hodonín, obecní živnostenský úřad, rozhodnutím ze dne 21. 5. 2001 přerušil žalobkyni provozování živnosti s předmětem podnikání zprostředkování obchodu, a to na dobu od 15. 5. 2001 do 15. 11. 2001, a dalším rozhodnutím ze dne 15. 11. 2001 přerušil žalobkyni provozování živnosti se shodným předmětem podnikání na dobu od 15. 11. 2001 do 15. 1. 2002.

Finanční úřad v Hodoníně vydal dne 14. 2. 2002 rozhodnutí podle ust. § 35 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o správě daní a poplatků“), o žádosti žalobkyně doručené finančnímu úřadu dne 14. 11. 2001 ve věci vyslovení souhlasu správce daně s ukončením činnosti daňového subjektu tak, že správce daně souhlasí s ukončením činnosti a rozhodnutí zasílá Městskému úřadu Hodonín, obecnímu živnostenskému úřadu. Dne 26. 10. 2005 Finanční úřad v Hodoníně vydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně doručené finančnímu úřadu dne 17. 10. 2005 a opětovně udělil jako správce daně souhlas s ukončením činnosti daňového subjektu. Následně dne 28. 12. 2005 vydal Finanční úřad v Hodoníně rozhodnutí o vynětí žalobkyně z registrace podle ust. § 33 odst. 11 zákona o správě daní a poplatků.

Dne 19. 10. 2005 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu I. stupně a oznámila, že vlastní živnostenský list. Šetřením bylo zjištěno, že žalobkyně měla přerušenou živnost do 15. 1. 2002, od 16. 1. 2002 do října 2005 živnost přerušenou neměla.

Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2005 správní orgán I. stupně uložil žalobkyni povinnost vrátit neprávem vyplacenou dávku sociální péče ve výši 147 869 Kč s odůvodněním, že žalobkyně při podání žádosti ze dne 2. 1. 2002 neuvedla pravdivé údaje a po celou dobu evidence nesplnila osmidenní ohlašovací povinnost a neoznámila, že má ode dne 16. 1. 2002 do 11. 10. 2005 živnost nepřerušenou, tudíž jí byla dávka sociální péče vyplácena neoprávněně.

Podané odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 1. 3. 2006 a napadené rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně podle jeho názoru

jednoznačně prokázal, že žalobkyně od 16. 1. 2002 vlastnila platné živnostenské oprávnění k provozování živnosti, které přerušila až dne 12. 10. 2005 na období do dne 12. 10. 2007 a tuto skutečnost městskému úřadu neoznámila. Od 16. 1. 2002 tak lze žalobkyni považovat za osobu samostatně výdělečně činnou. Žalovaný nezjistil v postupu správního orgánu I. stupně žádné závažné pochybení, pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit nebo změnit.

Na základě uvedeného skutkového stavu krajský soud dospěl k závěru, že právní posouzení věci, tak jak bylo provedeno správním orgánem I. stupně i žalovaným, je správné. Neztotožnil se se stanoviskem žalobkyně v tom, že rozhodující pro posouzení věci byla ta skutečnost, že ač žalobkyně neměla přerušenu živnostenskou činnost v období leden 2002 až říjen 2005, v tomto období nepodnikala, neměla žádný příjem, její zdravotní stav byl takový, že jí neumožňoval zajistit si vlastní příjem svým vlastním přičiněním s ohledem na zdravotní stav, pobírala tedy oprávněně dávku sociální péče v období leden 2002 až říjen 2005, zvláště, když měla zato, že pro ukončení živnostenského podnikání postačí, když jí Finanční úřad v Hodoníně vydal dne 8. 1. 2002 rozhodnutí, kterým souhlasil s ukončením její podnikatelské činnosti a toto rozhodnutí současně zaslal Městskému úřadu Hodonín, obecní živnostenský úřad.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud citoval komentář k zákonu č. 482/1991 S., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociální potřebnosti“), podle něž občan, který si z objektivních důvodů nemůže zvýšit příjem vlastním přičiněním, zejména vlastní prací, je při splnění zákonných podmínek považován za sociálně potřebného občana. Zjistí-li však správní orgán skutečnosti, jež nasvědčují tomu, že dávka je příjemci poskytována neprávem nebo v nesprávné výši, avšak že k odejmutí dávky nejsou zajištěny příslušné podkladové materiály, výplata dávky se zastaví. Půjde především o případy, kdy občan úmyslně nepravdivě vyplnil čestné prohlášení o svých majetkových poměrech a zatajil tak určitou skutečnost rozhodnou pro přiznání dávky nebo její výši (např. zatajení podnikatelské činnosti) či nesplnil svou ohlašovací povinnost podle ust. § 107 zákona o sociálním zabezpečení, došlo-li v průběhu poskytování dávky ke změnám v jeho sociálních nebo majetkových poměrech, jež jsou relevantní pro trvání nároku na dávku nebo její výši. Příjemce dávky je povinen vrátit dávku nebo její část ode dne, od něhož nenáležela vůbec nebo v poskytované výši.

Při žádosti o poskytnutí opakované dávky sociální péče, žalobkyně vědomě uvedla správní orgán v omyl, když vyplnila do čestného prohlášení, že nevlastní živnostenský list, ač tento dotaz je vysloven ve formuláři čestného prohlášení uveden a prohlásila, že údaje v žádosti o dávku jsou pravdivé a byla přitom poučena o trestních následcích, která by měla nesprávnost výše uvedených údajů, popřípadě nesplnění povinnosti hlásit změny, jakož i toho, že neprávem přijaté dávky je povinna vrátit. Správní orgán I. stupně teprve oznámením žalobkyně ze dne 19. 10. 2005 zjistil, že žalobkyně vlastní živnostenský list a dalším šetřením bylo zjištěno, že měla přerušenu živnost do 15. 1. 2002 a od 16. 1. 2002 do října 2005 živnost přerušenu neměla. Žalobkyně sdělila, že od ledna 2002 zapomněla přerušit živnost, měla zato, že se její živnost automaticky zruší, když ukončení živnosti nahlásí příslušnému finančnímu odboru.

Krajský soud se tak ztotožnil se stanoviskem žalovaného, že žalobkyně uvedla správní orgán I. stupně v omyl, když v čestném prohlášení, které vyplnila současně s žádostí o přiznání dávky sociální potřeby po řádném poučení, vědoma si toho, že má uvádět údaje pravdivé, zatajila, že má živnostenské oprávnění s předmětem podnikání zprostředkování obchodu, když skutečně základním předpokladem, jak žalovaný uvedl, pro jakékoliv posouzení nároku v oblasti sociální péče a nejen v této oblasti je, že občané dodržují a ctí zákony a jednají v souladu s tím, co jim umožňují. Žalobkyni nebránila žádná zákonná ani jiná překážka v možnosti zvýšit si příjem vlastním přičiněním ani vzhledem ke svému věku či zdravotnímu stavu (neprokázala posouzení svého zdravotního stavu příslušnou správou sociálního zabezpečení), ani neuvedla, že by si nemohla z jiných vážných důvodů zajistit nebo zvýšit vlastní příjem, a to vlastní prací – podnikáním v oboru, na který jí bylo vydáno živnostenské oprávnění. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně porušila ust. § 106 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení a nesplnila povinnosti stanovené v ust. § 107 odst. 1 téhož zákona. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí postupoval v souladu s ust. § 107 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení a zavázal žalobkyni vrátit dávku sociální péče poskytnutou jí neprávem za období leden 2002 až říjen 2005, v němž žalobkyně neměla přerušenu svoji živnostenskou činnost.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka uvedla, že má zdravotní omezení, od měsíce listopad 2005 pobírá dávku sociální péče ve výši 3351 Kč měsíčně, jiný příjem nemá, žije ve společné domácnosti se svojí dcerou S. B., která je vážně nemocná s diagnózou roztroušená skleróza a která pobírá částečný invalidní důchod.

Rozhodnými skutečnostmi pro trvání nároku na dávku sociální péče jsou podle názoru stěžovatelky příjem nedosahující částek životního minima a nemožnost si tento příjem zvýšit vlastním přičiněním, nikoliv vlastnictví živnostenského oprávnění a neoznámení přerušení takové živnosti. Stěžovatelka je přesvědčena, že prokázala nedosahování částek životního minima v období od měsíce ledna 2002 do října 2005 a současně, že si tento vlastní příjem nemohla zvýšit vlastním přičiněním. Neuvedením vlastnictví živnostenského oprávnění v žádosti o dávku sociální péče, ani neoznámením této skutečnosti úřadu žádným způsobem neporušila statut sociálně potřebného občana. Vlastnictví živnostenského oprávnění není rozhodnou skutečností pro trvání nároku na výplatu dávky sociální péče. Stěžovatelka neoznámila úřadu vlastnictví živnostenského oprávnění, neboť se domnívala, že pro jeho ukončení stačí, když jí Finanční úřad v Hodoníně vydal rozhodnutí, kterým souhlasil s ukončením její podnikatelské činnosti s tím, že toto rozhodnutí zároveň zaslal Městskému úřadu Hodonín, obecní živnostenský úřad. Oznámení či neoznámení přerušení provozování živnosti živnostenskému úřadu neznamena, že podnikatel prokazatelně nemá příjmy z podnikatelské činnosti, tudíž nemá vliv na statut sociálně potřebného občana. Příslušné správní orgány ani krajský soud nijak nezkoumaly, zda stěžovatelka neměla v rozhodném období žádné příjmy.

Stěžovatelka tvrdí, že při podání žádosti o dávku nebyla řádně poučena (jak vyplývá z ustanovení § 3 zákona č. 71/1967 Sb.) v tom směru, že rozhodnou skutečností je podle

správního orgánu vlastnictví živnostenského oprávnění či přerušení provozování živnosti. Tím byla podstatným způsobem zkrácena na svých procesních právech.

Správní orgán podle stěžovatelky nedostal své povinnosti podle ust. 3 zákona č. 71/1967 Sb., když nezjistil přesně a úplně stav věci. Správní orgán si měl sám prověřit všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro poskytnutí dávky sociální péče, konkrétně i všechny skutečnosti, které stěžovatelka uvedla v žádosti o dávku sociální péče. Na základě takového zjištění měl správní orgán vyzvat stěžovatelku k odstranění nedostatků a poučit ji o procesních právech. Krajský soud se touto skutečností vůbec nezabýval.

Krajský soud závažným způsobem porušil zásadu spolehlivě zjištěného stavu věci, pokud pro posouzení otázky, zda si stěžovatelka nemůže příjem zvýšit příjem vlastním přičiněním vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, přičemž doložené zprávy nebyly pro soud dostačující a sám si nevyžádal předložení kompletní zdravotní dokumentace stěžovatelky nebo vypracování znaleckého posudku, jak bylo stěžovatelkou navrhováno. Jestliže bylo třeba odborného posouzení posudkovou komisí OSSZ, pak měl v tomto duchu stěžovatelku poučit nebo si toto posouzení sám vyžádat.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhla stěžovatelka, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k žalobě stěžovatelky, zejména na právní posouzení sociální potřeby stěžovatelky žalovaným v odvolacím řízení. Stěžovatelka fakt, že vlastní platné živnostenské oprávnění, nesdělila správním orgánům zcela vědomě. Za nevědomé totiž nelze označit jednání stěžovatelky, kdy na opakovaně podávaných písemných žádostech o dávku sociální péče sama vlastní rukou označila v kolonce „živnostenský list vlastní – žadatel“ odpověď „NE“ jejím zakroužkováním a na související dotaz nepřerušeno či nepřerušeno podnikatelské činnosti již neodpověděla. Prohlášení o pravdivosti sdělení údajů vlastnoručně podepsala a zároveň byla poučena o následcích uvedení údajů nepravdivých. Pokud by stěžovatelka uvedla údaje pravdivé, tedy že vlastní živnostenský list a odpověděla i na dotaz týkající se přerušeno podnikatelské činnosti, tak by důsledky vzniklé uvedením nepravdivých údajů vůbec nenastaly. K námitce stěžovatelky „žalovaný i soud nezjišťoval skutečný stav stěžovatelky, jež jí měl bránit ve výkonu podnikatelské činnosti“ uvedl, že správní orgány v řízení o dávku sociální péče dle zákona o sociální potřebnosti nejsou kompetentní posuzovat zdravotní stav žadatelů.

Kasační stížnost je podle ust. § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Neshledal přitom vady podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud považuje skutkový stav, tak jak byl popsán krajským soudem, za dostatečně zjištěný a mezi účastníky o něm není sporu, proto z něj vycházel sám i v řízení o kasační stížnosti.

O jednotlivých stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatelka uvedla důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle nějž lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Dále namítla naplnění kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem spatřuje stěžovatelka zejména v nedostatečném zohlednění skutečnosti, že fakticky po dobu pobírání dávky sociální péče – od ledna 2002 do října 2005 – nepodnikala a neměla pode vlastního tvrzení žádné příjmy. Rozhodnou skutečností pro trvání nároku na výplatu dávky sociální péče ve smyslu ust. § 106 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení a ust. § 107 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti podle názoru stěžovatelky vlastnictví platného živnostenského oprávnění není.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti: „*Žadatel o dávku sociální péče nebo příjemce dávky sociální péče je povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu...*“. Podle ustanovení § 106 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení „*Oprávněný nebo jiný příjemce dávky nebo služby sociální péče je povinen písemně ohlásit příslušnému orgánu sociálního zabezpečení do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku nebo službu sociální péče, její výši a výplatu nebo poskytování*“.

Výkladem podmínek statusu sociální potřebnosti občana podle ust. § 1 a násl. zákona o sociální potřebnosti lze dovodit, že „*skutečnostmi rozhodnými pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu*“ budou všechny skutečnosti, jež mohou ve svém důsledku mít vliv na výši příjmu posuzované osoby, tudíž nejen skutečnosti s přímým dopadem na sociální situaci jedince. Podle ustálené praxe lze za takové rozhodné skutečnosti považovat např. vlastnictví nemovitosti, osobního automobilu, finanční hotovost, finanční prostředky uložené u finančního peněžního ústavu, cenné papíry, jiná majetková práva, vlastnictví oprávnění k podnikatelské činnosti, participování na činnosti obchodní společnosti aj. Jedním z předpokladů pro posouzení občana za sociálně potřebného, který musí být naplněn, je, že si nemůže příjem zvýšit vlastním přičiněním, zejména vlastní prací. Vlastnictví živnostenského listu představuje právě takovou možnost, tj. zvýšit si příjem podnikáním v oboru, na které bylo živnostenské oprávnění vydáno, pokud není dodatečně prokázána existence překážek bránících využití této možnosti. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s právním názorem krajského soudu, jenž odmítl argumentaci stěžovatelky, která vlastnictví živnostenského oprávnění za skutečnost rozhodnou pro nárok na výplatu dávky nepovažovala.

Co se týče námitky stěžovatelky, že se krajský soud řádně nevypořádal s tvrzením stěžovatelky, podle něhož fakticky samostatnou výdělečnou činnost v rozhodném období nevykonávala a žádné příjmy v tomto období neměla, Nejvyšší správní soud uvádí, že zjišťovanou (ověřovanou) skutečností ve správním řízení nebylo primárně to, zda žadatelka o dávku je držitelkou živnostenského listu či nikoli, nýbrž zda si může či nemůže zvýšit příjem vlastní prací (a zda ji tudíž lze či nelze považovat za sociálně potřebnou). Na druhou stranu nutno konstatovat, že zamlčením existence živnostenského listu stěžovatelka fakticky znemožnila správnímu orgánu tuto – pro rozhodnutí věci esenciální – otázku posoudit. Pokud by stěžovatelka v čestném prohlášení uvedla po pravdě, že je držitelkou živnostenského listu, mohl by se správní orgán řádně zabývat na tuto informaci navazujícími otázkami, a to zda stěžovatelka reálně samostatnou výdělečnou činnost vykonává či nikoli, a pokud ne, z jakých důvodů, a zda je na místě po ní využití živnostenského oprávnění ke zvýšení vlastních příjmů vyžadovat. Závěr správních orgánů, že stěžovatelka zatajila rozhodnou skutečnost pro posouzení jejího nároku na výplatu dávky ve smyslu ust. § 107 zákona č. 100/1988 Sb., je proto správný.

Se zřetelem k výše uvedenému nutno uvést, že stěžovatelka sama vymezila rozsah zjišťování skutkového stavu dané věci správních orgánů obou stupňů, zároveň i meze přezkumné činnosti krajského soudu, neboť soud vychází při přezkoumání rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud posoudil skutkový stav věci, z něhož vycházely správní orgány, za dostatečně zjištěný, proto Nejvyšší správní soud stěžovatelkou namítanou vadu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Nedůvodnou označil Nejvyšší správní soud i námitku stěžovatelky, spočívající v tvrzeném porušení poučovací povinnosti správním orgánem při podání její žádosti o dávku ohledně skutečností rozhodných pro nárok na výplatu dávky. Jak správně popsal krajský soud, a obsah správního spisu zcela jednoznačně dokládá, stěžovatelka při podání žádosti o dávku vyplnila čestné prohlášení a prohlásila, že údaje v žádosti o dávku jsou pravdivé a byla přitom poučena o trestních následcích, které by měla nesprávnost uvedených údajů, popřípadě nesplnění povinnosti hlásit změny, jakož i toho, že neprávem přijaté dávky je třeba vrátit. Stěžovatelka tak byla řádně poučena o všech následcích uvedení nepravdivých údajů ve smyslu ust. § 3 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., musela si být plně vědoma relevance vyplňovaných údajů právě pro přiznání nároku na výplatu dávky a zkrácena na svých procesních právech tak žádným způsobem nebyla. Ani v tomto případě není naplněn stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně netrpí vadami podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v dané věci náhradu nákladů řízení nelze ze zákona přiznat.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. února 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu